

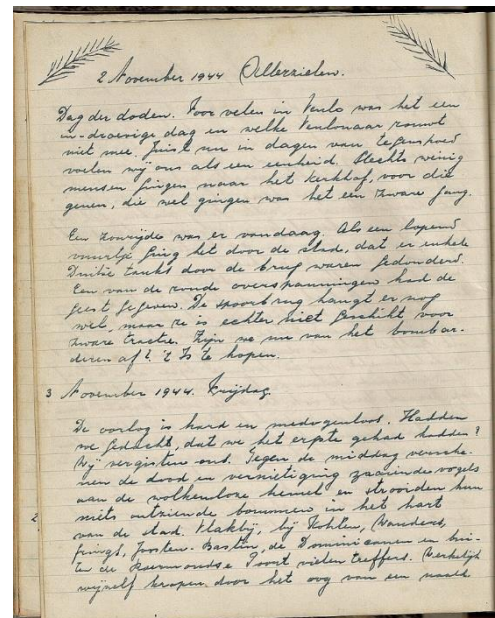
Theo Noldus is geboren op 4 oktober 1919 in Venlo.

In oktober 1934 wordt op het St. Thomascollege een verkennersgroep opgericht, de Belletablegroep. De groep was alleen toegankelijk voor jongens van het St. Thomascollege. De leiding van de groep van het Thomascollege bestond eind jaren dertig uit hopman Westerhuis, vaandrig Harry Meijer en aalmoezenier pater M. Nieuwhof. Verkenners van de groep namen deel aan de Wereld Jamboree in Vogelenzang in 1937. Theo was verkenners en voortrekker bij deze groep.

Theo verloofde zich in de oorlog met Fien Hendrickx, met wie hij in 1947 zou gaan trouwen. Haar ouders hadden een winkel in huishoudelijke artikelen aan de Vleesstraat.

Van zeer nabij maakt Theo de desastreuze bombardementen op Venlo in november 1944 mee. Hij hield in de oorlog een dagboek bij. Op 3 november 1944 schrijft hij: *'Tegen de middag verschenen de dood en vernietiging zaaïende vogels aan de wolkenloze hemel en strooiden hun niets ontziende bommen in het hart van de stad. Vlakbij, bij Kohlen, Wanders, Frings, Joosten-Bastin, de Dominicanen, vielen treffers. Wijzelf kropen werkelijk door het oog van een naald. De kelder deinde als een bootje op onrustig water, een stofwolk sloeg naar binnen, nog enkele heftige slagen, toen was het voorbij. We kropen uit de kelder en kwamen tot de ontdekking dat het huis ernstig beschadigd was. Een moeder waarvan de twee kinderen bij ons in de kelder geschild hadden, werd dood in het portiek gevonden. De Vleesstraat heeft als winkelstraat afgedaan. Wat er bij het vorig bombardement nog goed afgekomen was, viel thans in puin of werd onbewoonbaar. Wij kunnen niet blij genoeg zijn dat we het leven hielden. In de grootste haast pakten wij de noodzakelijkste spullen en zochten elders onderkomen.'*

Theo en Fien trekken in bij tante Anne die in de buurt van de Kaldenkerkerweg woont. De volgende dag, op 4 november 1944, vallen daar de bommen: *'Vreselijk was het. In de kelder ontstond een ware paniek. Er werd gehuild, gegild, gebeden. Het huis van tante Anne was onbewoonbaar geworden. Ten tweede male pakten we ons boeltje bij elkaar en gingen maar weer op zoek naar onderdak.'*

Uiteindelijk komen Theo en andere familieleden op donderdag 23 november 1944 terecht in Huis Lovendaal in 't Ven. Het wordt in die dagen bewoond door de familie Hoffmann, die zich in 1906 vanuit Duitsland in Nederland heeft gevestigd. De laatste dagen van november 1944

worden overheerst door angst om tijdens een razzia te worden opgepakt. Keer op keer ontspringen de mannen op Lovendaal de dans door zich te verbergen onder takkenbossen, in het kolenhok of het bakhuisje. 's Nachts wordt wachtgelopen. Na Kerstmis 1944, dat op indrukwekkende wijze wordt gevierd, breekt de moeilijkste periode aan. Er ontstaat een voedseltekort, de elektriciteit valt uit en elke dag is er de angst voor gedwongen evacuatie naar het noorden van het land. Iedereen snakt naar de bevrijding, die maar niet lijkt te willen komen voor de frontstad Venlo. Op donderdag 1 maart 1945 horen de bewoners van Lovendaal bij gerucht dat de bevrijders er zijn. De volgende dag wonen ze een eucharistieviering bij. Opeens wordt geroepen dat de tanks van de bevrijders op de Straelseweg staan. Het blijken Amerikanen te zijn: *'In de verte zagen we het Amerikaanse materiaal voorbijrollen. Een eindeloze colonne bestaande uit tanks, stukken geschut en wagens van allerlei pluimage. Ongelooflijk groot was onze blijdschap.*

Op zaterdag 3 maart moet hij zich melden op de Hertog Reinoudsingel 65, waar een groep van zo'n veertig man van de "Ondergrondse" vergadert en taken verdeelt. Theo Noldus wordt ingedeeld bij een eenheid, belast met de bewaking van Velden en Schandelo. De bevolking was in januari 1945 door de Duitsers geëvacueerd. In de dagen die volgen houdt hij urenlang de wacht om te voorkomen dat dieven hun slag slaan in de leegstaande huizen en boerderijen. Theo gaat weer aan de slag in de brandstoffenhandel van het gezin Noldus aan de Heutzstraat. In de eerste week van april wordt na lange tijd de levering van steenkolen hervat. Op 11 april krijgen de inwoners van Venlo bonnen, waarmee ze bij handelaren steenkolen kunnen afhalen. Het loopt storm: op één dag komen zo'n driehonderd klanten bij Noldus.

De verkennersgroep Belletable waar Theo ook voor de oorlog lid van was onderneemt meteen na de bevrijding weer activiteiten. Op zondag 8 april melden de verkenners zich als vrijwilliger aan bij het puinruimen: *"Wij hebben huisvuil geruimd in de Van Pontstraat. Er werd flink gewerkt. Praktisch in alle straten van de stad was men bezig."* De laatste aantekening in het dagboek van Theo Noldus dateert van 9 mei 1945 als hij met zijn vrienden van de Belletablegroep samen is rond een kampvuur nabij de Rijks H.B.S. Het dagboek van Theo loopt door tot 10 mei 1945, Hemelvaartsdag.

Theo is overleden op 2 december 1991 in Venlo

Meer informatie

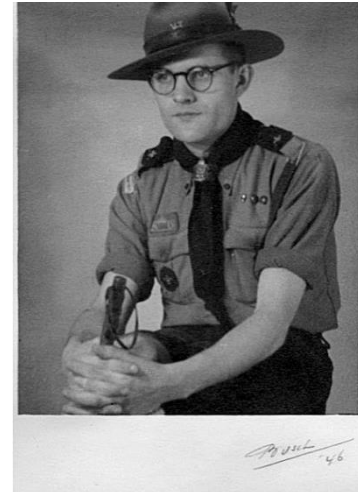
[Bidprentje Theo Noldus \(venlo.nl\)](http://bidprentje.theonoldus.nl)

[Overlijden Theo Noldus & Fien Hendrickx op 2 december 1991 te Venlo » Open Archieven](#)

[Veilig voor oorlogsgeweld in Lovendaal – floddergatsblog \(wordpress.com\)](#)

[Veilig voor oorlogsgeweld in Lovendaal \(2\) – floddergatsblog \(wordpress.com\)](#)

[Theo Noldus en de bevrijding van Venlo – floddergatsblog \(wordpress.com\)](#)

In dankbare herinnering aan

Theo Noldus

sinds 1982 weduwnaar van

Fien Hendrickx

Geboren te Venlo op 4 oktober 1919.

Overleden te Venlo op 2 december 1991.

Bedroefd zijn we om zijn heengaan, maar groot is onze dankbaarheid dat zijn wens, om tot het einde bij de tijd te mogen blijven, is vervuld.

Pa is gestorven op de manier die hij zelf wilde, in zijn eigen huis. Hij heeft zijn strijd gestreden, net zoals hij heeft geleefd: op zijn eigen wijze.

Hij wilde zijn zieke lichaam de baas blijven. Zijn geest bleef sterk tot het laatste moment.

Hij hield van discipline en verwachtte dat ook van ons. Pa gaf ons zijn vertrouwen in wat we deden, ook als hij het daar niet mee eens was.

Zijn werk was zijn leven.

Na Soestdijk, Utrecht en Blerick kwam hij weer terug in zijn vertrouwde Venlo.

Het gemis van Ma kon hij moeilijk verwerken. Hij voelde zich eenzaam. Dat gevoel hebben wij als kinderen niet kunnen wegnemen.

Hij had zijn vriendenkring, die zich in de loop der tijd steeds meer uitbreidde. Dit was heel belangrijk voor hem.

Hij hield van gezelligheid en ondanks zijn handicap genoot hij er van onder de mensen te zijn. Vooral het Venloos Vocaal Ensemble was zijn lust en zijn leven.

De laatste maanden heeft Pa genoten van de belangstelling en bezoeken van zijn vrienden, kennissen en familie.

Wij danken eenieder die Pa en ons bij het lijden en afscheid tot steun is geweest.

Kinderen en kleinkinderen.

Venlo, 6 december 1991.

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.